

РЕШЕНИЕ

№ 765

гр. Русе, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Йорданов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Йорданов Административно наказателно дело № 20224520201938 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Джевнер“ ЕООД, чрез адв. М. Б., депозирана против наказателно постановление № 18-002040/23.09.2022г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, с което на дружеството жалбоподател, на основание чл. 414, ал. 3, вр. чл. 415в, ал. 2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1 КТ, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е незаконосъобразно, тъй като е постановено при нарушаване на процесуалните правила и материалните разпоредби. Твърди се, че административнонаказващия орган не е изяснил фактическата обстановка, не е разгледал всички относими доказателства, не е приложил специалния закон за административните нарушения и наказания и е издал порочно наказателно постановление. Във връзка с тези твърдения се релевират доводи, че актосъставителят и наказващият орган не са отчетели и не са коментирали факта, че дружеството е сключило и регистрирало трудов договор с В. В. на 10.08.2022г. и същата продължава да полага труд при дружеството жалбоподател и към настоящия момент. Твърди се, че е житейски логично и не е незаконосъобразно работникът да иска да се запознае с работата, която

му се предлага, и с условията на труд, а работодателят да прецени, дали да наеме този работник на работа и не е налице поведение на дружеството работодател, целящо да заобиколи разпоредбите на трудовото законодателство. Застъпва се тезата, че дори и към момента на проверката, формално да е осъществен състава на административно нарушение, съществуват множество фактори, които обуславят маловажността му и следва да се направи преценка за малозначителност и липсата на вредни последици по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, и се моли да бъде прието, че се касае за „маловажен случай“. Моли се да бъде отменено изцяло оспореното наказателно постановление, а в условията на алтернативност да се предупреди нарушителят в хипотезата на чл. 63, ал. 4 ЗАНН.

В съдебно заседание, дружеството жалбоподател, чрез процесуалния си представител поддържа депозираната жалба по изложените в същата фактически и правни доводи. В допълнение се развиват съображения, че разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ, цитирана в наказателното постановление е бланкетна и не регламентира конкретно състав на нарушение, а препраща към уредени задължения с посочени в нея разпоредби на КТ и тази законодателна техника е в противоречие с чл. 46, ал. 3 ЗНА, защото съставът на конкретното нарушение не е фиксирано в правната норма, а се извлича от други разпоредби, чрез препращане. Застъпва се тезата, че този начин на установяване признаците на административно нарушение едва в хода на административното производство и при тълкуване на множество разпоредби е в противоречие с чл. 7, т. 1 ЕКПЧ, съгласно която разпоредба наказания могат да се налагат само за деяния, отнапред квалифицирани като нарушения, а разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ предполага налагане на административно наказание, чрез препращане и по тълкуване, което е в противоречие с чл. 46, ал. 3 ЗАНН, вр. чл. 5, ал. 3 от КРБ и в този смисъл наказателното постановление е незаконосъобразно. Претендират се разноси.

Административнонаказващият орган, чрез пълномощника си, заема становище за неоснователност на депозираната жалба и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. В подкрепа на тази своя теза инвокира доводи, за доказаност на състава на нарушението, тъй като от доказателствата по делото се установява по безспорен начин, че работника е полагал труд без да има сключен договор с работодателя, а законът предвижда възможност, когато работодателят иска да

провери качествата на работника да сключи договор, на основание чл. 71 КТ. Моли се да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Районна прокуратура - Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата изхожда от процесуално легитимирана страна в процеса, по отношение на която е ангажирана административнонаказателна отговорност. Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните от страните фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Административнонаказателното производство срещу дружеството жалбоподател е започнало със съставянето на АУАН № 18-002040/01.09.2022г., за това че на 10.08.2022г., около 11,40 часа, при извършена проверка за спазване на трудовото законодателство по работни места на „Джевнер“ ЕООД, в обект на контрол – шивашки цех, находящ се в село Смирненски, ул. „Дунав“ № 2а е било установено, че работникът В. С. В., полага труд в обекта на контрол като „гладачка“, без да има сключен писмен трудов договор с работодателя. Прието е, че нарушението е от 10.08.2022г.

АУАН е предявен на управителя и представляващ дружеството и същият е подписан от него, без да изложи възражения.

На основание чл. 405а, ал. 1 КТ е било издадено постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 10.08.2022г. между дружеството жалбоподател и работника и е било дадено предписание на работодателя да предложи на работника сключване на трудов договор в срок до 12.08.2022г. Постановлението за обявяване съществуването на трудово правоотношение не е било обжалвано и същото е влязло в сила. На същата

дата - 10.08.2022г., на основание чл. 114 КТ между дружеството и работника е бил сключен трудов договор, с който работникът е бил назначен на длъжност „гладач, ютия“.

Срещу дружеството жалбоподател бил съставен АУАН, в който установените факти били субсумирани от актосъставителя като нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ, вр. чл. 61, ал. 1 КТ, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

На 07.09.2022г. е било депозирано възражение от страна на дружеството жалбоподател срещу съставения АУАН, в което са релевирани доводи, че на 10.08.2022г. е било определено интервю за работа на С.И. и В. В. и те били в цеха, като работодателят им е показвал работните места и помещения, като срещата е била да се разберат и да се видят и не са били уточнени възнаграждение и работно време.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното наказателно постановление, с фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентично с описаното в АУАН, като на дружеството жалбоподател, на основание чл. 414, ал. 3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушението на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

Посочената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни доказателства, приобщени посредством показанията на разпитания в процесуалното качество на свидетел актосъставител П. Е. П. и писмени доказателства и писмените доказателствени средства – АУАН № 18-002040/01.09.2022г., Протокол за извършена проверка № ПР2226186/01.09.2022г., Декларация от Н. С., Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, Трудово договор № 48/10.08.2022г., длъжностна характеристика, служебна бележка, декларация, декларация от работника, във връзка с извършената проверка, постановление за обявяване на съществуването на трудово правоотношение.

Не са налице противоречия в информационните изявления, съдържащи се в приобщената по делото доказателствена съвкупност, които да налагат излагане на подробни мотиви, съгласно разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 84 ЗАНН, досежно това кои доказателствени средства съдът кредитира и кои отхвърля, тъй като всички доказателства се намират в корелативно единство и безспорно подкрепят приетите за

осъществили се факти от обективната действителност, включени в предмета на доказване по настоящото дело.

Съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 1, пр. 2 КТ Редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Събраните в хода на настоящото производство по делото доказателства, не опровергават приетите за установени в АУАН фактически констатации, а напротив, същите се намират в корелативно единство с тях.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са отразени датата и мястото на нарушението. Самото нарушение е описано подробно, както в акта, така и в издаденото въз основа на него НП и в същите са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административнонаказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството нарушител. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на дружеството жалбоподател.

Без опора в доказателствата по делото са твърденията на дружеството жалбоподател за допуснато нарушение на чл. 52, ал. 4 ЗАНН от страна на наказващия орган. Депозираното от страна на дружеството възражение срещу съставения АУАН е било обсъдено от наказващия орган и същият в самото наказателно постановление е изложил мотиви, защо намира същото за неоснователно.

Въз основа на оценката на събраните в хода на производството

доказателства, съдът намира, че следва да бъде изведен единственият възможен от правна страна извод, а именно, че дружеството жалбоподател е осъществило състава на административното нарушение по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

От показанията на свидетеля П. Е. П. - актосъставител, чиито показания съдът кредитира като депозирани от лице, което пряко и непосредствено е възприело фактите, за които свидетелства и показанията на който свидетел по своята доказателствена същност представляват преки доказателства, които едновременно с това не се сугестират по никакъв начин от останалите доказателства – Декларация от работника В. С. В., която съдържа всички елементи на правоотношение по трудов договор, а напротив намират се в корелативно единство с тях, категорично се опровергават твърденията на дружеството жалбоподател, че Василева не е полагала труд в обекта, а само и единствено се е запознавала с работата, когато е била установена към момента на проверката.

На 10.08.2022г., на която дата е била извършена проверката от Дирекция „Инспекция по труда“ Русе, на основание чл. 405а КТ е издадено постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение с работника В. С. В., считано от 10.08.2022г. Това постановление, представляващо индивидуален административен акт, който поради необжалване от адресата му е влязъл в сила и е придобил стабилитет, поради и което при наличие на влязъл в сила административен акт, с който е обявено съществуването на трудово правоотношение, съдът при решаване на въпроса дали работникът е полагал труд или не, не може да не се съобрази с него и с породените от този акт правни последици.

В същия смисъл е и практиката на Административен съд – Русе, намерила израз в Решение № 167 от 07.06.2022 г. на Административен съд – Русе, постановено по КАНД № 199/2022 г. и Решение от 20.07.2016 г. на Административен съд – Русе, постановено по КАНД № 196/2016 г.

От оценката на всички събрани в хода на производството гласни и писмени доказателства еднозначно се установява и доказва, че дружеството жалбоподател „Джевнер“ ЕООД, в качеството му на работодател е допуснало работника В. С. В. да полага труд като „гладачка“, в шивашки цех, стопанисван от дружеството жалбоподател, находящ се в село Смирненски, ул. „Дунав“ № 2а, където именно е била установен при извършената проверка

по работни места на 10.08.2022г. да извършва тази трудова дейност, без да има сключен писмен трудов договор с дружеството работодател, преди постъпването ѝ на работа, както именно изискват посочените за нарушени разпоредби.

Непълно опровергана, както от гласните доказателства – показанията на актосъставителя П. Е. П., така и от писмените доказателства – декларация от работника и АУАН е тезата на дружеството жалбоподател, че към датата на проверката лицето не е полагало труд в обекта, а само е дошло да се запознае с работата.

Съгласно чл. 1, ал. 2 КТ отношенията по предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и за да бъде прието, че е налице трудово правоотношение следва безспорно да бъде установено и доказано, изпълнение на трудови задължения от страна на работника на определено работно място, с определено работно време, трудово възнаграждение и пр., т.е. да се установи наличие на всички елементи, определящи правоотношението като трудово.

Разпоредбата на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1 КТ изисква сключване на трудов договор, в писмена форма, преди постъпването на лицето на работа, а в случай от всички доказателства по делото безспорно се установява, че лицето е полагало труд, без сключването на такъв.

Тезата на дружеството жалбоподател, че се налага работникът да бъде запознат с естеството на работата, както и работодателят, да провери преди сключване на договора, качествата на работника, противно на твърденията в жалбата е незаконосъобразно, тъй като е изрично забранено от КТ. Разпоредбата на чл. 70, ал. 1 КТ, предвижда именно възможност за сключване на договор със срок за изпитване, който срок може да бъде уговорен в полза и на двете страни.

Извършеното нарушение не разкрива белезите на маловажен случай, при който да се приложи привилегирования състав на чл. 415в КТ, с оглед задължителното за съдилищата разрешение съдържащо се в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК, на явно маловажен случай или на малозначителност на деянието, свързано с освобождаване от наказателна отговорност по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, приложима на основание чл. 11 ЗАНН.

Изискванията за сключване на трудов договор в писмена форма са

регламентирани в полза на работника и гарантират правото му на труд, на възнаграждение, на почивка, социални и здравни осигуровки, респективно нарушаването на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ пряко засяга тези права и категорично изключва извода, че се касае за деяние, лишено от обществена опасност или притежаващо явно незначителна такава.

В същия смисъл са Решение № 294 от 12.08.2022 г. на АдмС - Русе по к. а. н. д. № 307/2022 г. и Решение от 13.07.2018 г. на АдмС - Русе по к. а. н. д. № 151/2018 г.

Обстоятелството, че дружеството жалбоподател е изпълнило задълженията си, във връзка с постановлението по чл. 405а, ал. 1 КТ и е сключило трудов договор с работника не могат да обосноват различен извод.

Не е нарушена разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН. В конкретния случай за нарушението по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1 КТ, санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда имуществена санкция в размер от 1500 до 15000 лева, като на дружеството жалбоподател е наложена именно минималната предвидена в санкционната разпоредба санкция, а ал. 5 на чл. 27 ЗАНН не допуска определяне на наказание под най-ниския размер посочен в санкционната разпоредба.

Настоящия съдебен състав, намира за неоснователни, доводите на процесуалния представител на дружеството жалбоподател, че нормата на чл. 414, ал. 3 КТ, противоречи на чл. 46, ал. 3 ЗНА, чл. 5, ал. 3 КРБ и чл. 7, т. 1 ЕКПЧ. Нормата на чл. 414, ал. 3 КТ е санкционна и в същата изрично и напълно ясно е посочено, за какви конкретни нарушения се налага санкцията, предвидена в нея.

Съставът на конкретното нарушение, за което е санкционирано дружеството жалбоподател се съдържа в разпоредбите на чл. 62, ал. 1 и чл. 61, ал. 1 КТ, които именно съдържат правилото на поведение на адресатите на същата.

В случая не се касае за непълен акт, при който за неуредени случаи да се прилагат разпоредби, които се отнасят до подобни случаи, както предвижда разпоредбата на чл. 46, ал. 2 ЗНА, тъй като в самата разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ, изрично е посочено, че санкцията предвидена в същата се налага именно за конкретно посочени нарушения на КТ.

Не е налице и хипотезата на чл. 5, ал. 3 от Конституцията на Република България, тъй като както приетата за нарушена норма на чл. 62, ал. 1, вр. чл.

61, ал. 1 КТ, така и санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ са част от действащото право към момента на извършване на нарушението и налагането на предвидената за това нарушение санкция.

На последно място не е налице и противоречие с цитираната разпоредба на чл. 7, ал. 1 ЕКПЧ, тъй като дружеството жалбоподател не е наказано за деяние, което в момента на неговото извършване да не е било обявено за наказуемо със закон.

Извън всичко това, по начина, по който е описано нарушението и е приложена санкционната разпоредба, по никакъв начин не е накърнено правото на защита на дружеството жалбоподател да разбере, в извършването на какво конкретно нарушение е обвинено и на какво основание е наложена имуществената санкция, за да бъде прието, че в хода на протеклото административнонаказателно производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 335, ал. 2, вр. чл. 84 ЗАНН.

Структурата на наказателноправните норми, съгласно наказателноправната теория, предвиждат, както описателна диспозиция, така и препращащи норми – изрично и мълчаливо, а така също и бланкетни диспозиции. Типичен пример за последната е диспозицията на чл. 343 НК, която се запълва със съответните задължения на водач на МПС, регламентирани в ЗДВП и застъпеното от пълномощника на дружеството жалбоподател становище, напълно противоречи на основни положения в наказателноправната теория и практика.

По изложените мотиви наказателното постановление като правилно и законосъобразно, и при липса на основания за неговата отмяна или изменение, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, неоснователно се явява искането на процесуалния представител на дружеството жалбоподател за присъждане на разноски.

С оглед изхода на делото в полза на наказващия орган, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 5 ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. с чл. 143 от АПК следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5, вр. чл. 63, ал. 9, вр. чл. 58д, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 18-002040/23.09.2022г., издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, с което на **„ДЖЕВНЕР“ ЕООД**, ЕИК: 117673438, със седалище и адрес на управление село Смирненски, Община Ветово, област Русе, ул. „Вихрен“ № 1, на основание чл. 414, ал. 3, вр. чл. 415в, ал. 2 КТ е наложена **ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ** в размер на **1500 (хиляда и петстотин) лева**, за нарушение по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

ОСЪЖДА „ДЖЕВНЕР“ ЕООД, ЕИК: 117673438, със седалище и адрес на управление село Смирненски, Община Ветово, област Русе, ул. „Вихрен“ № 1 **ДА ЗАПЛАТИ** на **ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – град СОФИЯ**, сумата в размер на **100 (сто) лева**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____